

A lányoknak miért nincs kukijuk? Én tényleg a hasamban voltam? És hogy kerültem oda? És hogy jöttem ki?

Gondolom ezek a kérdések ismerősek lehetnek az óvodáskorú gyerekek szüleinek. Az ember lánya ilyenkor nagyon izgul, nagyon aggódik, nehogy rossz választ adjon. Nehogy túl sokat mondjon, nehogy túl keveset, nehogy túl bonyolultan, stb.

Az egészséges személyiségfejlődéshez elengedhetetlen a gyermek és a szülő közti kommunikáció és érzelmi kapcsolat kialakítása. A szexuális felvilágosítást nem lehet elég korán kezdeni és lényeges eleme a folyamatosság. Egy „túlszexualizált” világban élünk: mindenhol árad felénk ez a téma a maga naturalitásában, amely nyilvánvalóan megterheli a gyermeket. A szülőknek pedig nagyon ésszerű kellene lenniük, és sokszor helyére kellene tenni a gyermekek fejében ezeket a dolgokat. Ehhez pedig az kell, hogy jó kapcsolat legyen a gyermek és a szülő között.

Már két-három éves kor körül tudják a gyerekek, hogy ők kislányok vagy kislányok. Persze ebben az életkorban még a ruházatkodásból és a hajviseletből „következtetnek” leginkább. Azzal sincsenek még tisztában, hogy ez az állapot örökre szól. Ha mondjuk egy bácsi blúzt és szoknyát vesz fel, akkor már nem biztos, hogy bácsi. Ilyenkor még a fiú/lány dolog csak egy üres címke a gyerekek számára. A legfontosabb minta számunkra, ebben a kérdésben is, az amit a szülőktől látnak. A kislányos a nőies viselkedést az anyjuktól, a kislányos a férfias viselkedést pedig az apjuktól tanulják meg. Többek között, ezért is nehéz az egyedülálló szülők helyzete, mert nincs megfelelő minta a gyermekük előtt.

Fiúk és lányok - szexualitás óvodáskorban

Írta: Csányi Nikolett

